

عنوان مقاله:

اعمال اصل صلاحیت بر صلاحیت در داوری پذیری دعاوی، بررسی تطبیقی در حقوق ایران و آمریکا

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 23، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

مجتبی جهانیان - Ph.D. Student Of Private Law, Faculty of Literature and Humanities, Kharazmi University, Alborz, Iran

مرتضی شهبازی نیا - Associate Professor, Faculty of Law, Department of Intellectual Property Law, Tarbiat Modares University, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

مفهوم گسترده داوری پذیری در حقوق آمریکا، شمول قرارداد داوری نسبت به موضوع اختلاف و همچنین قابلیت ارجاع موضوع مورد اختلاف به نهاد داوری را دربر می گیرد. قانونگذار برخی از دعاوی را منطبق بر مصالح سیاسی، اجتماعی و اقتصادی جامعه از ارجاع به داوری منع می کند. اصل «صلاحیت بر صلاحیت» به مرجع داوری اختیار می دهد تا نسبت به ایراد به صلاحیت داور ناشی از اعتبار و قلمرو موافقتنامه داوری و داوری پذیری موضوع اختلاف اظهار نظر کند. قانون داوری فدرال صراحتاً به اصل صلاحیت بر صلاحیت تصریح نکرده اما رویه قضایی آمریکا اصل استقلال شرط داوری و همچنین مصادیقی از اختیار داوران در تعیین صلاحیت خود را پذیرفته است. به موجب قانون داوری متحدالشکل اصلاحی [۱] رفع اختلاف راجع به وجود قرارداد داوری و همچنین شمول موضوع در قرارداد داوری، اصولاً در صلاحیت دادگاه است. قانون داوری تجاری بین المللی ایران ضمن پذیرش اصل استقلال شرط داوری، مقرر داشته است که داور می تواند در مورد صلاحیت خود و همچنین درباره وجود و یا اعتبار موافقتنامه داوری اتخاذ تصمیم کند. در داوری داخلی گرچه مخالفان اصل مذکور به ماده ۴۶۱ قانون آیین دادرسی مدنی استناد می کنند، اما می توان قصد ضمنی طرفین را به عنوان مبنایی در قبول صلاحیت داوران در تعیین صلاحیت خود عنوان کرد. [۱]. ۲۰۰۰, revised uniform arbitration act (RUAA)

کلمات کلیدی:

Arbitration clause, Arbitrability, competence, شرط داوری، داوری پذیری، صلاحیت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1929370>

